
HET
OLGA VAN DER MEER
LEVEN
Is
Mooi

Het leven is mooi

Olga van der Meer bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Los van het verleden
Niet voor niets
Twee onder een dak
Toekomstbelofte
De buren van de Brugstraat
Keerpunt
Reis naar toen
Te mooi om waar te zijn
Niets te kiezen
Rondom Amber
Een jaar na Milo

Olga van der Meer

Het leven is mooi

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020561067
ISBN e-book 9789020561074
NUR 340

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Hoofdstuk 1

The day after. Julia werd met een glimlach om haar mond wakker. Veertig jaar was ze nu. Veertig jaar en één dag, om precies te zijn. Ach, het voelde niet anders dan negenendertig jaar zijn, dacht ze nuchter bij zichzelf. Veertig klonk wel volwassener, maar daar bleef het dan ook bij. Volgens haar tweeëntwintigjarige dochters Jill en Jenna werd ze nooit volwassen, ongeacht haar kalenderleeftijd.

Ze rekte zich ongegeneerd lang uit. Ze had geen druppel alcohol gedronken, dus een kater had ze niet, wel voelde haar hoofd een beetje zwaar aan en vertelden haar spieren haar dat het vele dansen gisteravond wellicht toch niet zo'n goed idee was geweest. Ja, dat kreeg je op haar leeftijd. Julia lachte hardop. Ze had een geweldige avond gehad, al waren er niet veel gasten geweest. Elf personen in totaal, inclusief zijzelf. Zij en Sander natuurlijk, haar beide dochters, aanstaande schoonzoon Victor, haar ouders, broer Gert met zijn vrouw Barbara en vriendin Agnetha met haar man Ron. Een intiem gezelschap, net groot genoeg om veel lol te hebben en los te gaan op de kleine dansvloer die ze in haar woonkamer had gemaakt, maar niet zo groot dat ze alleen maar bezig was met heen en weer rennen om iedereen van hapjes en drankjes te voorzien. Er was gelegenheid genoeg geweest om met iedereen een praatje te maken. Daarnaast had ze veel gelachen en gezongen. Haar keel was er gewoon schor van.

Het was wel jammer dat haar oma er niet bij was geweest. Vijf jaar geleden was dat nog wel het geval geweest, herinnerde ze zich weemoedig. Op de door haar broer en vriendinnen georganiseerde surpriseparty voor haar vijfendertigste verjaardag was haar destijds vijfentachtigjarige oma de ster van de avond geweest. On-

danks haar hoge leeftijd had ze de halve avond op de dansvloer gestaan. Daarna was het heel snel bergafwaarts gegaan met oma's gezondheid. De lichte tekenen van dementie waren in sneltreinvaart verergerd en nog geen halfjaar na die gedenkwaardige avond verhuisde ze noodgedwongen naar een verzorgingstehuis, waar ze het gelukkig wel naar haar zin had. Julia was achtergebleven in het huis van oma, waar ze sinds haar zwangerschap van de tweeling had gewoond. Ze ging vaak naar haar geliefde oma toe en de oude vrouw was altijd opgewekt en positief, al had ze geen idee meer wie en waar ze was.

Die bewuste verjaardag was tevens het begin geweest van haar relatie met Sander, mijmerde Julia verder. Hij was de eigenaar van het café en de daarbij behorende feestzaal die haar broer had afgehuurd. De vlam was meteen in de pan geslagen op het moment dat hij haar bij binnenkomst verwelkomde. Toen ze zich eenmaal realiseerde dat er een compleet feest was ter ere van haar, had ze Sander achter de bar van zijn café gehaald en hem meegetroond naar de zaal.

'Je personeel redt het wel zonder jou, ik wil jou op mijn feestje,' had ze lachend gezegd.

Het had haar geen moeite gekost om Sander over te halen, hij voegde zich maar al te graag bij het feestende gezelschap en vooral bij haar. Aan het eind van de avond was haar destijds zeventienjarige tweeling met oma mee teruggegaan naar huis en was zij bij Sander gebleven in zijn woning boven het café.

Het was nu dus op de kop af vijf jaar geleden dat ze voor het eerst naast Sander wakker was geworden, realiseerde Julia zich. Een jubileum. Vanochtend lag hij echter niet in bed. De plek naast haar was leeg en voelde koud aan, dus hij was er al even uit. Met een beetje geluk had hij de woonkamer alvast opgeruimd, hoopte ze. Toen de laatste gasten vannacht om kwart over drie vertrokken, had ze de moed niet meer gehad om de boel op te ruimen. Ze hadden alles zo laten staan en waren naar bed gegaan. In de

wetenschap dat er nog heel veel moest gebeuren om hun huis weer toonbaar te maken, stapte ze toch maar uit bed, al had ze zich het liefst nog een keertje omgedraaid. Het zou een enerverende dag worden. Met alweer een glimlach om haar mond legde ze even haar hand op haar buik voordat ze haar ochtendjas aantrok.

De woonkamer was inderdaad al in zijn oude glorie hersteld. Alle glazen en schaaltjes met restjes van de hapjes waren weg en de meubels stonden weer op hun oorspronkelijke plek. Dat was niet het enige wat Sander al had gedaan. De keuken blonk haar tegemoet en nergens was een spoor van vuil serviesgoed te bekennen. In het hele huis was nergens merkbaar dat er de avond tevoren een uitbundig feest was gevierd. Sander haalde net, als laatste handeling, een doekje over het aanrecht.

'Kijk, daarom hou ik nou van je,' zei Julia lachend. 'Ik wist dat er een reden voor was.'

Achter hem staand sloeg ze haar armen om zijn middel heen en legde ze haar wang tegen zijn rug aan. Sanders spieren verstrakten. Voorzichtig maakte hij haar handen los en zich omdraaiend deed hij snel een stap naar achteren.

'Goedemorgen. Heb je lekker geslapen?' vroeg hij vormelijk. Hij keek haar niet aan, maar dat merkte Julia niet op.

'Heerlijk. En het wakker worden in een schoon huis maakt dat ik me nog beter voel. Lief van je, dank je wel.'

Ze wilde hem een kus op zijn wang geven, maar weer deed hij een stap achteruit.

'Wat is er?' Julia fronste haar wenkbrauwen. 'Wat reageer je raar.'

'We moeten praten,' zei Sander. 'Zullen we in de kamer gaan zitten?'

'Eerst koffie.' Julia schakelde het Senseo-apparaat in, pakte een nieuwe pad en zette een beker onder de tuit. 'Jij ook?'

'Nee.'

Hij liep al voor haar uit de woonkamer in, waar hij plaatsnam op de gemakkelijke fauteuil die van haar oma was geweest. Julia

volgde hem met de beker hete koffie in haar handen en ging tegenover hem op de bank zitten, zich afvragend wat Sander ineens zo dringend met haar moest bespreken. Waarschijnlijk iets over zijn uitbreidingsplannen voor het café of zo.

Wat Sander haar vertelde was echter van een heel andere orde.

'Ik zie het niet meer zitten tussen ons, Julia. Het is over,' zei hij na een diepe ademteug zonder omwegen.

Julia reageerde niet. Ze keek hem wezenloos aan. De woorden die hij gesproken had, drongen haar hersens binnen, maar vormden daar een onsamenhangend geheel. Het duurde even voor de letters op hun juiste plek vielen en ze begreep wat hij gezegd had. Er hing een diepe, gespannen stilte tussen hen tijdens dat proces.

'Je maakt een grapje,' bracht ze uiteindelijk met veel moeite uit.

Sander schudde zijn hoofd. 'Ik ben nooit serieuzer geweest dan nu, op dit moment. Ik wilde het je niet eerder zeggen vanwege je verjaardag, want ik gunde je nog een mooi feest, maar er is geen liefde meer tussen ons, dat zul jij toch ook toe moeten geven.'

'Wel, ik hou van je!' riep ze uit.

'Je denkt dat je van me houdt, want dat is makkelijker dan de waarheid onder ogen zien en te handelen naar de consequenties daarvan,' weerlegde Sander kalm. 'We leven meer als broer en zus dan als verliefd stel. Een broer en zus die elkaar overigens amper zien en die geen tijd en aandacht meer voor elkaar hebben.'

'Je bedoelt dat als verwijt naar mij toe, dat ik geen tijd en aandacht voor jou heb,' begreep Julia meteen. Hij had vaker iets van die strekking gezegd.

'Je kunt dat niet ontkennen.'

'We zijn volwassen mensen, met ieder een eigen leven. We hoeven niet vierentwintig uur per dag op elkaars lip te zitten.'

'Dat is het andere uiterste. Er gaan dagen voorbij dat we elkaar niet eens spreken.'

'Ik werk nu eenmaal niet op vaste tijden. Jij hebt het trouwens ook druk met je eigen café. Je maakt veel langere dagen dan ie-

mand in loondienst en daar spreek ik jou ook niet op aan.'

'Maar als ik thuis ben, ben ik er voor jou. Andersom kan ik dat niet zeggen,' verweet Sander haar.

'Ach toch, het jongetje heeft meer aandacht nodig,' spotte Julia. Ze begon serieus kwaad te worden. 'Sorry hoor, maar dit vind ik toch zo verschrikkelijk kinderachtig. Hier maakte ik ruzie over met mijn vriendje toen ik vijftien was. Jij bent drieënveertig. Moet ik werkelijk constant je handje vasthouden?'

'Niet onredelijk worden,' verzocht Sander haar nog steeds rustig. Hij hief zijn ene hand omhoog en tikte met zijn andere hand om de beurt op zijn vingers. 'Jij hebt je dochters, vooral Jill, die voortdurend iets van je vraagt, je ouders die steeds meer zorg nodig hebben, je oma bij wie je heel vaak op bezoek gaat, je broer, je vriendinnen en je werk. Dat werk voer je ook nog eens op de meest onmogelijke tijden uit.'

'Wanneer ik inspiratie heb, dat is logisch en dat wist je van tevoren,' viel Julia hem in de rede.

'Vaak zelfs 's nachts, juist als ik thuiskom van het café,' ging Sander onverstoorbaar verder, alsof ze niets gezegd had. 'Ik bungel ergens onderaan jouw prioriteitenlijstje. Na al deze dingen en na tijd voor jezelf. Eigenlijk heb je alleen oog voor me wanneer je me ergens voor nodig hebt.'

'Wacht even.' Nu hief zij haar hand omhoog. 'Ik maak schilderijen, dat doe ik wanneer ik rust en inspiratie heb en ja, dat is vaak laat in de avond pas. Maar jij mag dus wel 's nachts thuiskomen van je werk, maar ik mag om die tijd niet bezig zijn? Ik moet als een braaf huisvrouwtje op je wachten en je vragen hoe je dag was?' Haar stem klonk nu ronduit sarcastisch.

'Je overdrijft.'

'Nee, dit is precies wat je zegt. Ik schilder wanneer het me uitkomt, dat heb ik altijd gedaan. Daarbij kan ik geen rekening houden met jouw werktijden of jouw behoeftes.'

'Je houdt wel altijd rekening met de behoeftes van anderen,'

hielp hij haar fijntjes herinneren. 'Als je ouders je bellen, sta je meteen voor ze klaar.'

'Die bellen als ze hulp nodig hebben, dat gaat voor.'

'Ik heb jou ook weleens nodig.'

'Als jij ziek bent, naar een dokter moet en niet zelf kunt rijden, leg ik mijn kwasten neer en breng ik je. Dat beloof ik je,' zei Julia cynisch.

'Dit heeft geen enkel nut. We kunnen eindeloos door blijven discussiëren, maar dat verandert voor mij niets.' Sander werd in zijn betoog onderbroken omdat de keukendeur vanuit de tuin werd geopend. Enkele seconden later stapte Jill de kamer binnen.

'Goedemorgen, hoe staat het leven hier?' galmde haar stem door de ruimte. Bij gebrek aan een reactie keek ze van Sander naar haar moeder en terug. 'Stoor ik soms?'

'Ja,' antwoordde Sander.

'Nee hoor, jij nooit,' zei Julia op hetzelfde moment.

'Dit is dus precies wat ik bedoel. Wij zijn aan het praten, maar je aandacht verschuift onmiddellijk naar Jill,' zei hij boos.

'Jill is mijn dochter, mijn kind. Kinderen gaan altijd voor.'

'Jill is een volwassen vrouw.'

'Jill gaat er weer vandoor,' zei Jill luid. 'Ik heb er geen behoefte aan om midden in een ruzie te belanden. Ik kom vanmiddag wel weer terug. Of niet.'

Terwijl ze sprak liep ze al achteruit in de richting van de keuken. Even later hoorden ze de tuindeur in het slot vallen.

'Snap je nu werkelijk niet wat ik bedoel?' vroeg Sander. 'Doet dit incidentje je niet beseffen dat ik geen wartaal spreek, maar dat ik gelijk heb?'

'Ik weet dat ik een druk leven leid en dat er veel is wat mijn aandacht vraagt, maar ik vind het onzinnig dat jij dat als reden aangrijpt om onze relatie te verbreken. Er is wat dat betreft de afgelopen vijf jaar niets veranderd, het is altijd zo geweest.'

'In het begin hield je veel meer rekening met mij en maakte je

tijd vrij voor me. Dat is allang niet meer het geval.'

'Ja, je bent zielig,' beet Julia hem toe. 'Als je niet meer van me houdt, zeg dat dan gewoon eerlijk in plaats van mij overal de schuld van te geven.'

'Ik ben dit gesprek begonnen met woorden van dergelijke strekking,' wreef hij haar onder de neus. 'De liefde is inderdaad over, volgens mij van beide kanten. Als jij echt nog van me zou houden, zouden we dit gesprek namelijk niet voeren. Dan zou je als vanzelf tijd en aandacht voor me hebben, met me praten en samen met mij genieten van het leven. Dat doen we helaas niet meer. Tegenwoordig moeten we "tijd voor elkaar" in onze agenda zetten, anders zien en spreken we elkaar helemaal niet meer. En zelfs dat doen we niet.'

Julia luisterde stil naar zijn betoog. Er zat zeker waarheid in, moest ze toegeven. Automatisch gleed haar hand alweer naar haar buik, maar nog voor ze hem erop kon leggen, trok ze hem alweer terug. Nee, niet zo, niet nu. Dat moest niet de reden zijn dat Sander bij haar bleef.

'Laten we de mooie relatie die we gehad hebben niet beëindigen met ruzie en niet ter zake doende verwijten over en weer,' besloot Sander. 'Ik heb een geweldige tijd gehad met jou, daar ben ik blij om en ik wil die herinneringen koesteren.'

'Je bedoelt dat we uit elkaar moeten gaan als vrienden?' Julia snoof even minachtend.

'In ieder geval niet als vijanden.'

Sander stond op, liep naar de bank en boog zich over Julia heen. 'Het spijt me, Julia,' zei hij zacht terwijl hij een kus op haar voorhoofd drukte. Ze trok snel haar hoofd weg. 'Ik had het ook liever anders gezien, maar ik wil niet nog jaren in een relatie zitten waar ik geen geluk meer uit haal. We kunnen dit beter afsluiten voordat we elkaar gaan haten.'

Met die woorden liep hij de kamer uit. Julia hoorde hem even later heen en weer lopen boven haar hoofd, waarschijnlijk bezig met het pakken van zijn koffers. Zij bleef onbeweeglijk zitten. De

kop koffie die ze net voor zichzelf had gemaakt stond nog koud geworden op de salontafel.

Sander ging weg. Het was over tussen hen. Ze kon het nog maar nauwelijks bevatten. Dit kwam zo onverwachts. Hoewel hij zeker gelijk had met zijn beweringen dat er weinig liefde meer was tussen hen, dat kon ze niet ontkennen. Toch had ze dit niet aan zien komen. Zeker nu niet.

Nu legde ze wel haar handen op haar buik. Vier jaar lang hadden ze geprobeerd een kindje van hen samen te krijgen. Dat onderwerp was destijds al heel snel ter sprake gekomen tussen hen. Julia was vijfendertig, haar biologische klok tikte heel hard. Op een avond had Sander een luchtige opmerking over kinderen gemaakt en daar was zij serieus op ingegaan.

'Als je dat werkelijk wilt, moeten we niet wachten,' had ze hem gewaarschuwd. 'Mijn vruchtbare jaren duren niet eeuwig.'

'Dan gaan we er nu toch meteen voor,' was zijn eenvoudige antwoord geweest.

Met pijn in haar hart herinnerde Julia zich hoe gelukkig ze op dat moment was geweest. De droom van een echt gezin met een moeder, een vader en een kind zou nu dus toch eindelijk uitkomen. Dezelfde droom die ze als zeventienjarige had gehad toen ze ongepland zwanger bleek te zijn van haar vriend Jim, maar die ruw uit elkaar was gespat. Helaas bleek de droom dit keer opnieuw onbereikbaar. Maand na maand verstreek zonder dat een nieuwe zwangerschap zich aankondigde, maanden die vergleden in jaren. Na twee jaar namen ze het dappere besluit niet de medische molen in te gaan, maar af te wachten of de natuur dit geluk voor hen in petto had. Niet dus, moesten ze weer twee jaar later bitter constateren.

Tot nu toe dus. Gisteren had een test uitgewezen dat er nieuw leven in haar lichaam groeide. Omdat ze zich al een paar weken niet helemaal top voelde, had ze voor de zekerheid de test uitgevoerd, vooral om zeker te weten of ze op haar verjaardagsfeest wel of geen

alcohol kon drinken. Zonder enige verwachting of hoop had ze na de gestelde tijd het staafje bekeken, om daarna een gat in de lucht te springen van blijdschap. Een mooier verjaardagscadeau had ze niet kunnen verzinnen! De badkamer uit lopend zag ze haar vader, die een aantal flessen sterke drank was komen brengen.

'Die staan al zo lang bij ons in de kast, misschien heb jij er iets aan voor vanavond,' zei hij.

Even daarna arriveerde ook haar moeder, met het aanbod haar te helpen hapjes klaar te maken voor die avond. Op dat moment besloot Julia haar grote nieuws pas de volgende ochtend aan Sander te vertellen, als ze zeker wist dat er niemand binnen kwam lopen, om vervolgens samen een soort afterparty te houden. Met zijn tweeën, zonder andere mensen erbij.

Hoe anders was het gelopen. Ze had erover gefantaseerd dat ze dicht tegen hem aan zou kruipen in bed om het vervolgens in zijn oor te fluisteren. Dat plan had ze al bij moeten stellen bij de ontdekking dat hij het bed al uit was toen ze ontwaakte, maar het scenario dat zich vervolgens had ontvouwd was echt nooit bij haar opgekomen.

Hij had het allemaal mooi verwoord, maar feit was dat zij alleen achterbleef met hun kind, dacht Julia bitter bij zichzelf. Het was een soort herhaling van drieëntwintig jaar geleden. Jim was een vakantievriendje geweest met wie ze na thuiskomst contact had gehouden. Hij was de man van haar leven, met hem zou ze oud worden, had ze in haar jeugdige verliefdheid zeker geweten. Hij had hun relatie echter al verbroken nog voor ze op de helft van haar zwangerschap was, een paar weken nadat de verloskundige haar had verteld dat ze een tweeling kreeg. Een paar maanden ervoor was haar opa overleden en Julia trok bij haar oma in, die naast haar ouders woonde. Een mooie oplossing voor allebei. Oma was niet langer alleen in het voor haar te grote huis en Julia had op deze manier hulp bij de verzorging van de meisjes. Haar eigen moeder werkte fulltime en had daar geen tijd voor. Ze had Jill

en Jenna grootgebracht met hulp van haar oma, ouders, broer en vriendinnen. Als één grote familie.

Nu was ze opnieuw zwanger zonder een partner aan haar zijde. Voor de tweede keer was de droom van een gezin uit elkaar gespat, nu nog harder dan de eerste keer. Julia wist zeker dat haar familie, en in dit geval ook haar dochters, haar weer bij zouden staan, maar ze zou toch moeten accepteren dat een eigen gezin voor haar niet weggelegd was. Dat was vandaag duidelijker geworden dan ooit.

Voor ze het in de gaten had, was Sander alweer beneden. 'Ik ga,' kondigde hij aan.

'Dus dit was het? Je stopt er zomaar mee? Er is niet eens meer over te praten?' vroeg Julia.

'We kunnen eindeloos blijven praten, zeggen wat we willen en verwachten en het opnieuw proberen, maar dat proces bespaar ik mezelf en jou liever,' was zijn zakelijke antwoord. 'Soms moet je gewoon accepteren dat iets voorbij is.'

'Heb je een ander?'

'Dat is niet de reden dat ik wegga. Ik ga weer boven mijn café wonen, dus je weet me te vinden als je iets nodig hebt.' Sander spreidde zijn armen. 'Mag ik je nog één keer omhelzen?'

'Liever niet,' zei Julia koeltjes.

'Is dit werkelijk de manier waarop je afscheid wilt nemen?'

'Sander, ik wil helemaal geen afscheid nemen. Jij bent degene die weg wilt gaan, leg het nu niet bij mij neer. Ik heb geen enkele behoefte aan een omhelzing uit medelijden of troost,' maakte Julia hem duidelijk.

Ze bleef zitten, ook toen Sander met een hulpeloos gebaar zijn armen liet zakken en naar de gang liep, waar zijn koffers stonden.

'Tot ziens dan maar, het ga je goed,' was het laatste wat hij zei voor de buitendeur achter hem in het slot viel.

Met stramme benen kwam Julia overeind. Hij was weg. De dag die zo mooi had moeten beginnen had opeens een bizarre wending genomen.

Doelloos liep ze door haar huis. Drieëntwintig jaar geleden had ze hier samen met haar oma gewoond, na de geboorte van de tweeling met zijn vieren, na de verhuizing van oma naar het verzorgingstehuis met zijn drieën. Sanders komst had er weer een kwartet van gemaakt. Voor even, want een jaar later had Jenna haar koffers gepakt vanwege haar studie in een andere stad. Twee jaar later had ook Jill haar ouderlijk huis verlaten om samen te gaan wonen met haar vriend Victor en waren Julia en Sander met zijn tweeën overgebleven. De bedoeling was om hier binnenkort weer met zijn drieën te wonen, maar in plaats daarvan was ze nu alleen. Voor het eerst in haar leven woonde ze alleen, drong het tot Julia door.

Ze leunde tegen de deurpost van haar oude slaapkamer, die ze in gedachten al had bestempeld voor de komende baby. Dat alleen wonen zou in ieder geval niet lang duren. Nog acht maanden ongeveer.

HET LEVEN IS SOMS VERWARREND EN CHAOTISCH, MAAR VERGEET NIET: HET IS OOK MOOI!

De dag na haar veertigste verjaardag kondigt Julia's vriend Sander aan dat hij een punt achter hun relatie zet. Julia is er altijd voor iedereen, behalve voor hem, is zijn redenatie. Vindt hij het gek? Julia's ene dochter blijkt zwanger en wil op zoek naar haar biologische vader, haar andere dochter verhuist naar Italië, haar kwakkelende ouders hebben hulp in huis nodig en haar gemakzuchtige broer steekt geen vinger uit.
Laverend tussen alles wat moet en iedereen die haar aandacht vraagt, bezoekt Julia graag haar oma in het verzorgingstehuis. De dementerende dame heeft geen idee meer wie ze is, maar relativeert alle zorgen met een opgewekt motto: het leven is mooi!

Olga van der Meer is een geliefde auteur binnen de Romanserie vanwege haar levensechte personages. Door haar warme, optimistische en humoristische schrijfstijl sluit je hen gemakkelijk in je hart.

ISBN 978 90 2056 106 7 NUR 340
9 789020 561067
www.romanserie.nl
Romanserie